

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

PER MASSA SERVIDOR per CASTANY

El savi doctor Neula, va anar al desert a estudiar les costums del negres i ensens a ésser-los útil amb la seva ciència.

El primer que observà fou una desmesurada afició a menjar carn a l'ast, de tota mena de bèsties ferotges i domèstiques.

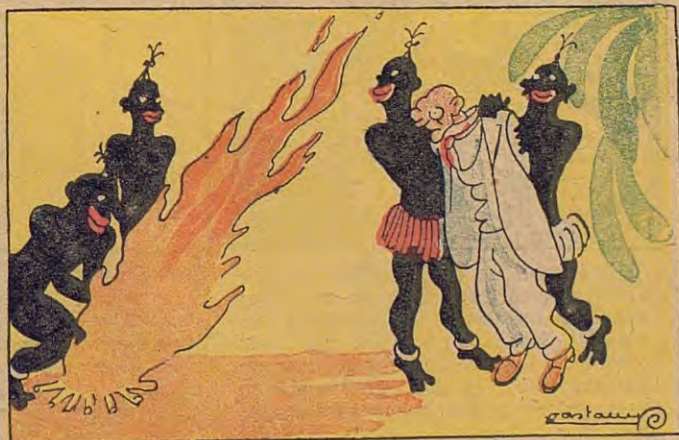
Especialment el rei Xiringuito I, era un gormant que posat a menjar no tenia aturador i arreplegava unes indigestions que hi tenia de córrer tothom.

El doctor Neula se'n compadí i li dictà un règim sever si volia estalviar-se aquells trastorns: Dos àpats diaris i no menjar res més que carn blanca.

Quan els negres sentiren que era el mateix doctor Neula qui els recomanava la carn blanca, prorromperen en exclamacions de joia, i l'empaitaren amb els ganivets.

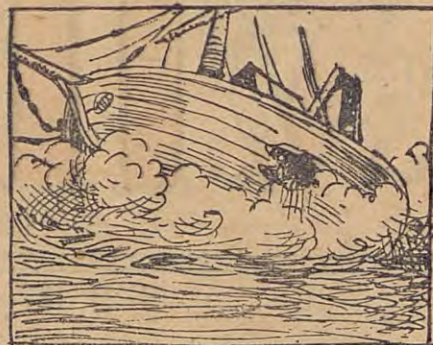
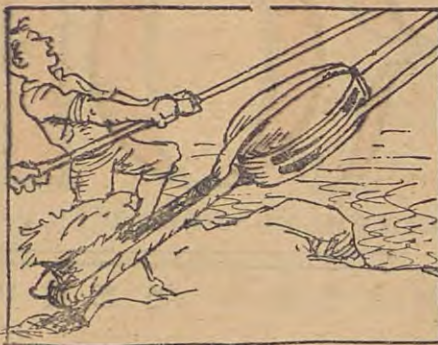
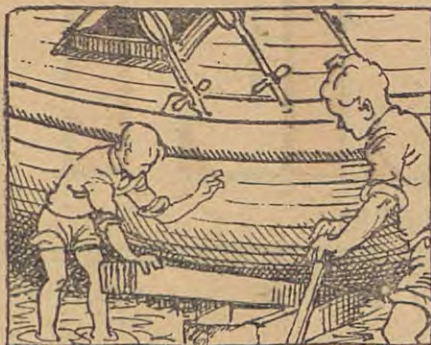
Un quart més tard, el doctor Neula deixava d'existir víctima de la seva recepta.

Robinson 1926 o un any de vacances

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Per de prompte resolgueren fer del vaixell la seva residència, ja que cap animal aniria a li a molestar-los i en quan a persona vivent ja compregueren que en tota la illa no n'hí havia cap, car d'haver-hi estat, ja bé prou hauria tingut lleure de treure del vaixell el que ells acabaven d'apropiar-se.

Ja era fos i encara anaven regirant e's reconcs i per fútil que fos, tot els semblava de bon aprofitar. Menjaren els restes de provisions que du-

gueren amb la barca i dormiren fins que apuntà la llum del dia, puix amb el entusiasme que tenien, ni dormir podien, esperant el no: dia per continuar l'inventari del vaixell. El primer que feren fou treure-ho tot a coberta a assolellar, i un cop fet això, intentaren entrar a la bodega, però allí, l'aigua era mestressa i feia de mal entrar-hi. Es comprèn que el vaixell anava carregat de productes tropicals, pels restes que es veien. Si poguéssim entrar-

hi!... sospiraven els dos catalanets, potser a la cambra del capità trobarien alguna dada que ens fos útil. Però no s'hi podia pensar, era gairebé del tot submergida la part posterior del vaixell.

En Quimet després de ben rumiar digué a en Rafel: — I si miréssim de tombar el vaixell fent quedar la cambra del capità a dalt... llavors podríem entrar-hi pel finestró! En Rafel encara riu. — Però, que et penses que és una

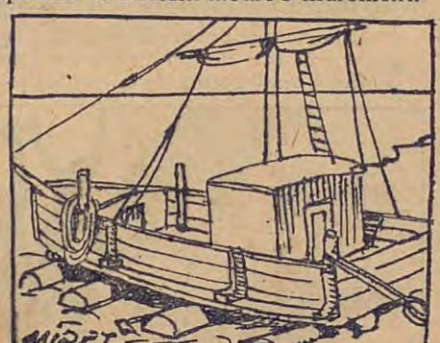
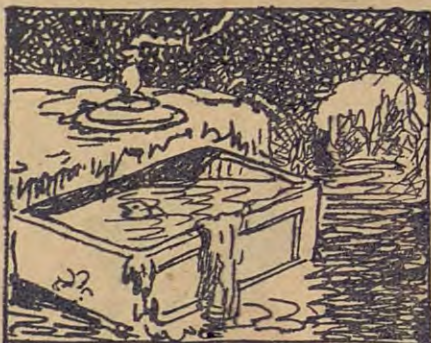

joguina aquest vaixell per tombar-lo? A e! que en Quimet molt seriós respongué: — Amb les eines que tenim tot es pot fer, i, o jo no em dic Quimet o jo sol tombaré el vaixell! I explicà com ho faria i de seguit començaren els treballs per realitzar-ho. Es tractava de faltar bé el ronyó del casc i anar-hi endinsant noves falques a cop de mall. Era un treball massa pesat i llarg, però l'esperança de trobar en la cambra del capità quelcom que els

orientés respecte on e:en, els feia fer miracles.

Quan en Rafel comprovà que el nivell de l'aigua marcat per les incrustacions marines en el casc del vaixell anava aixecant-se uns centímetres prorrompé en grans exclamacions d'entusiasme. — Ho veus? — li feia llavors en Quimet — com tot es pot fer? I, anant fent falques i anant picant, ara un, ara l'altre arribaren a posar el vaixell dret i finalment quan ja l'equilibri semblava anar-se a perdre corregueren a es-

tirar la pasteca que previament havien muntat, i amb totes ses forces i insistències lograren fer perdre l'equilibri al vaixell del cantó que els convenia. Semblava un monstre vençut! de panxa en l'aire el pobre vaixell tombat! Amb crits delirants hi corregueren, i ficant-se per un finestró penetraren dins. L'èxit havia estat complet, perquè l'aigua hav'a abandonat en gran part aquell compartiment i si bé els arribava en alguns llocs a la cintura, podien no obstant moure's lliurement.

trobaren un peu d'esfera, perquè l'esfera de cartró, l'aigua en devia haver fet pasta, una colla de peixets havien fet niu dins d'un calaix obert, per tot algues i marisc, amb una fortor asfixiant. Amb gran decepció ho anaven resseguint tot: unes sabates velles que havien servit també d'habitació... tinters i trastos que de poc podien ésser-los útils, majorment en sua lamentable estat. Malaguanyada feinal rondinava en Rafel, la d'haver tombat el vaixell. — Home, li responia en Qui-

met, almenys ara sabem que no podem res, d'altra manera ens hauria semblat sempre, qui sap el que les aigües ens ocultaven. — Tans raó, és clar. Encara una altra requissa i se n'anaren tots emmurriats del fracàs.

Llavors pensaren aprofitar els restes del vaixells per construir una balsa monumental, amb la qual arriscar-se a provar sort, ben proveïts i acondicionats. I com ten'en per costum, de dir-ho i fer-ho tot seguit, es posaren a

l'obra, que era relativament de bon fer, ja que disposaven ara de bons medis i materials. Amb tres setmanes de constant treball, ja l'embarcació presentava bon aspecte, i amb dues setmanes més, quedà enllestida amb gran satisfacció dels calafats. Llavors havia arribat l'hora de fer provisions, i carregaren tot quan havien acumulat i decidiren fer una expedició a l'interior de l'illa per mor de buscar-hi cocos, dàtils i altres fruites a propòsit.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

A LA BOTIGA

— Voldria una roba d'última no-
vetat.

— Espera cinc minuts, senyora. La moda està canviant en aquest precís moment.

ZOOLOGIA

— Saps què li ha passat a aquell gatet tan bufó que em van regalar pel meu sant?

- Que potser s'ha mort?
- No.
- L'has perdut?
- Tampoc.
- Doncs què li ha passat?
- Que s'ha tornat un gatàs gros-síssim.

MANUFACTURA

Un nen i el seu pare acabaven de passar per davant la botiga d'un mascal al moment que aquest ferrava un animal.

- Papà — preguntà el nen — que fa bèsties aquest senyor?
- No. Per què ho dius?
- Perquè he vist que estava acabant de clavar els peus a un cavall!

TOTS BONS

En Peret anà per encàrrec de la seva mare a comprar llumins.
— I sobretot — li encarregà aquesta — demana'ls dels bons, eh!

Tornà al cap d'una estona en Peret i digué a sa mare:
— Estigui tranquil·la. Els mistos tots eren bons.
— De debò?
— Sí, senyora. Els he provat tots i tots s'han encès.

INSOLENCIA

— Quina barra l'home aquest! — exclamava, tota irada la senyora Filomena (que passava dels cinquanta).
— M'ha preguntat si em recordo de la guerra franc-pussiana que crec que va tenir lloc per llà el mil vuitcents setanta!
— I bé — féu la seva amiga amb veu tota enriolada — potser és que no sabia que a tu la memòria et falla!

TOTES DOLENTES

En Peret, per encàrrec de sa mare, anà a comprar una esponja.
Però quan tornà, no portava esponja.
— I doncs? per què no has portat el que t'he encarregat! — exclamà sa mare.

I contestà en Peret:
— No n'he trobat cap que m'agrada perquè totes eren plenes de forats.

EXPECTACIÓ

Una colla de nois seguien un senyor a respectuosa distància.
Un passant els preguntà:

— Es alguna persona d'importància aquest senyor que seguïu?
— No — contestà el capdavanter dels xicots — però hem sabut que té un forat a la butxaca, comprèn?

REMEI RADICAL

La senyora Ric de Poch, d'ençà que tenia diners s'havia entregat completament a la mania de col·leccionar antiguitats.

El seu marit estava cansat de veure tants mobles vells per les sales del seu flamant palau. Per fi trobà un medi de curar la mania de la seva esposa.
Li regalà pel seu sant un automòbil antic, model 1902, enlloc del Rolls Royce que ella esperava..

ECONOMIES

Coneixia jo un home tan econòmic que quan escrivia tapava el tinter entre sucada i sucada perquè la tinta no s'evaporés i per estalviar-la més en-

tara, no posava els punts sobre les is.
Coneixia un altre home que aturava el rellotge cada nit perquè les rodes no es gastessin quan ningú no necessitava mirar l'hora.

I en coneixia un altre, que va deixar de llegir per no gastar les ulleres.

NOVIAT

Entrà a un despatx un corredor, i preguntà:
— Hi ha res de nou, avui?
— Res de nou — contestà el dependent — sols la pintura del taulell on vostè recolza.

CONSEQUÈNCIA

— Una fortificació — explicava el mestre — és un fort molt gran.
— Ah! — féu el deixeble espavilat. Així ja sé què és una ratificació.

CAL CERCAR-LO ON ÉS

La senyora Maria havia llogat una nova minyona i la primera instrucció que li donà fou posar llavor de nap al canari cada dia.
Un matí trobà la nova minyona

donant llavor de nap al gat.
— I ara, Tuies! per què dona llavor de nap al gat? No li vaig dir que la dés al canari?
— Sí, senyora, però és que el canari en aquest moment és dintre el gat.

CONTES POPULARS RUSSES

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

C A S U A L I T A T S

Un camperol tenia un Gat tan desvergonyit, que a força de menjar-se-li el dinar que tenia preparat al rasteller i de robar-li el peix que tenia a l'es-corredora i altres coses per l'estil, li va acabar la paciència fins al punt de decidir desfer-se d'ell: Agafà un sac, hi ficà el Gat, se l'emportà amb el carro al mig d'un bosc que era moltes i moltes hores lluny de la seva cabana i el deixà allí abandonat a dins del sac.

El Gat, al cap d'una estona de sentir-se sol, provà d'eixir del sac, cosa

com podia, respongué, amb veu profunda:

— El Tsar m'envia des dels boscos de Sibèria per exercir el càrrec de Burgmestre en aquests boscos: Jo sóc Katofei Ivànovitx!

— Oh, gran Katofei Ivànovitx! — respongué la Guineu, tota sorpresa.

— Mai havia oït vostre nom, però rebeu el testimoni de la meva admiració més profunda. Si em volguéssiu fer l'honor de fer una visita a la meva cova...

El Gat se n'anà amb la Guineu, i en arribar a la cova d'aquesta, ella el convidà amb cacera de tota mena. En el curs del dinar li anà preguntant detalls de la seva vida.

— Dieu-me, Katofei Ivànovitx: Que sou casat o fadrí?

— Sóc fadrí — respongué el Gat.

— Quina llàstima! Que mal cuidada deu anar la vostra persona! Una persona casada està molt millor: La muller li arregla totes les coses, li endreça casa... Jo també sóc fadrina!...

— Que us plauria d'ésser la meva muller?

— Oh, senyor Burgmestre! Tant d'honor em deixa confosa!...

A l'endemà celebraren les noces amb un gran festí.

Al dia següent, la Guineu eixí de cacera per tal de procurar-se proveïments suficients per passar tota l'hivernada sense eixir de la cova amb el seu jove espòs. El Gat es quedà a casa.

Al cap d'una estona que anava ca-

çant s'escaigué a trobar per casualtat compare Llop, el qual, com de costum, començà a festejar-la:

— Déu te guard, eixerida amiga: Quants dies sense veure't el pèl per enlloc. T'he cercat per totes les coves de la contrada i no t'he pogut trobar!...

— Deixeu-me, compare el Llop, i no em com rometeu: Abans era fadrina i no estava malament que em galantegéssiu; però ara sóc casada i heu de respectar-me moltíssim.

— I ara! Casada? I amb qui, Lisaveta (1) Ivanovna?

— No heu sentit a dir que el Tsar ens ha enviat dels boscos de Sibèria un Burgmestre que es diu Katofei Ivànovitx? Doncs ell és el meu marit!

— No; no ho he sentit a dir, Lisaveta Ivanovna; però és igual: Jo tindria molt de gust en conèixer el teu marit.

— Oh, el meu espòs: Té molt mal geni! Si algú l'enutja, tot seguit se li tira al damunt i se'l menja. Si decidís venir a veure'l, no oblideu, al-

(1) Isabel.

que no li costà gaire feina, i al cap de poc de rodar pel bosc, trobà una barraca de llenyataire abandonada i s'hi instal·là. Quan tenia gana atrapava ocells i talps i així es donava la gran vida, menjant i dormint tant com volia.

Per casualtat, un dia en fer la passejada quotidiana pel bosc, trobà compare Guineu, la qual, en veure el Gat, pensà, tota plena d'estranyesa: «I ara! Tants anys que visc per aquestes contrades i en ma vida havia vist un animal com aquest!» I tot fent una profunda reverència al Gat, li digué:

— Déu vos guard, donzell intrèpid: Que tindrieu la gentilesa de dir-me qui sou, com heu vingut a aquestes terres i com us dieu?

El Gat ericà tots els pèls del seu damunt, i tot aixecant l'esquena tant

menys, de portar-li un parell de xais en senyal de respecte. I encara el millor serà que deixeu la presentalla a terra i us amagueu a qualsevol lloc d'allí a prop, car jo no responc de res.

El Llop se n'anà i cuità d'anar a cercar un parell de xais, i mentrestant la Guineu continuà la cacera. Al cap d'una estona per casualitat trobà com pare l'Os, el qual començà a galantejar-la com de costum.

— Què us heu pensat de mi, garrèll? Abans jo era fadrina i no hi havia inconvenient en què em festegés-s'u, però ara sóc casada i m'heu de respectar!

— Què dius ara, Lisaveta Ivanovna? I amb qui t'has casat?

— Doncs m'he casat amb el Burgmestre d'aquests boscos, enviat ací des dels boscos de Sibèria: Es diu Katofei Ivànovitx!

— Oh, com m'agradaria conèixer el teu marit, Lisaveta Ivanovna!

— Ai, amic! El meu espòs té molt mal geni! Si algú l'enutja tot seguit se li tira al damunt i se'l cruspeix en un dir Jesús! Si us decidíssi venir a veure'l, no oblideu almenys de portar-li un vedell en senyal de respecte. I encara el millor serà que deixeu la presentalla a terra i us amagueu a qualsevol lloc de per allí, car jo no responc de res.

L'Os se n'anà tot seguit a cercar un vedell, i vet ací que mentrestant el Llop ja havia atrapat dos xais, els havia llevat la pell i s'havia quedat reflexionant, quan veié arribar l'Os portant el vedell i s'alegrà tot de veure's acompanyat i el saludà:

— Déu te guard, germà Mihail (2) Ivànovitx.

I l'Os respongué.

— Bon dia, germà Levon Ivànovitx: Que ja has vist el marit de na Lisaveta Ivanovna?

— No, noi; i això que ja fa bona estona que m'espero.

— Home, doncs vés a cridar-los!

— Ah, noi! Germà Mihail Ivànovitx; jo no hi aniré pas. En tot cas hi pots anar tu, que ets més valent que jo.

— No, germà Levon Ivànovitx; jo tampoc hi aniré...

Mentre estaven així discutint veieren arribar una Llebre que corria com el vent:

— Ei, diantre! Vina ací! — li cridà l'Os.

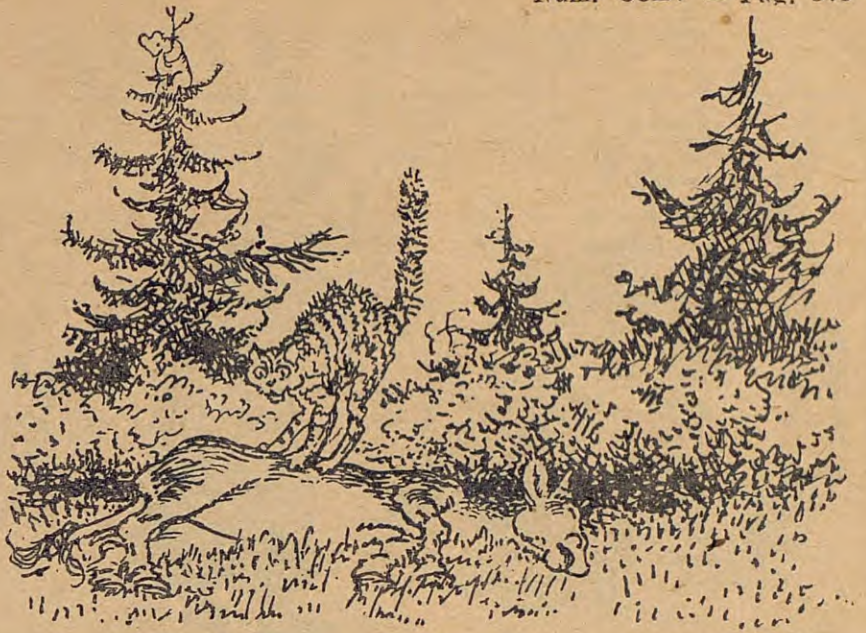
La Llebre, mig esporuguida, s'aturà, i l'Os li preguntà:

— Escolta, tu, pillarda: Que saps on viuena la Lisaveta Ivanovna amb el seu marit?

— Sí, Mihail Ivànovitx; ho sé — respongué la Llebre, tremolant-li la veu.

— Doncs vés-hi i digues-los-hi que en Mihail Ivànovitx i son germà Levon

(2) Mique.

esperen els nou-casats per felicitar-los i presentar-los-hi com regal de noces un vedell i dos xais.

La Llebre apretà a córrer a portar l'encàrrec, i el Llop i l'Os començaren a cercar lloc on amagar-se.

— Jo m'enfilaré a dalt d'un pi — digué l'Os.

— Aii! — féu el Llop, desesperat. — Jo sí que no hi podria pujar encar que em matessin. Escolta, Mihail Ivànovitx: Sigas bon germà i ajuda'm a amagar-me a algun lloc.

Ben aviat trobaren un forat en un esbarzerar en el qual s'hi ficà el Llop, i l'Os el tapà bé amb fullaraca, fet el qual s'enfilà a dalt d'un pi per vigilar l'arribada de la Guineu i son terrible espòs en Katofei Ivànovitx. Al cap d'una estona l'Os, des de dalt de l'arbre veié venir la Guineu i son marit:

— Oh, germà Levon! Ja vénen: Que nan és ell!...

En arribar, el Gat s'estirà al damunt del vedell amb el pèl tot ericàt, i tot clavant les ungles i les dents a la carn i fent gran marramaus, deia, com si estés molt enrabriat:

— Això no em plauuul... Res em plau!... No em plauuul...

I l'Os tot esgarrifat pensà. Manoi! Quina bèstia més petita i més rabiosa! I quines exigències que té: A nosaltres tant que ens agrada la carn de vedell i a ell no li plau! Vols-te jugar q e vol tastar la nostra!

El Llop, amagat a l'esbarzerar volgué veure el famós Burgmestre i fugà poc a poquet amb el morro la fullaraca que tenia al damunt per tal de guaitar un xic. El Gat veié la fullaraca que es bellugava i pensant que hi havia ratets d'un bot s'hi tirà al damunt i per casualitat clavà les urpes al morro del Llop el qual, en sentir-se ferit pegà embranzida i fugí udolant esgarrifat i corrent tant com podia amb la cua entre cames.

El Gat, en veure eixir d'allí aquella bestia a fent aquells udols, s'esgarrifà d'una manera tremenda i, per at per son instint, s'enfilà rabent soca amunt d'un pi, el qual, per casualitat, era el mateix en el que s'havia enfilat l'Os.

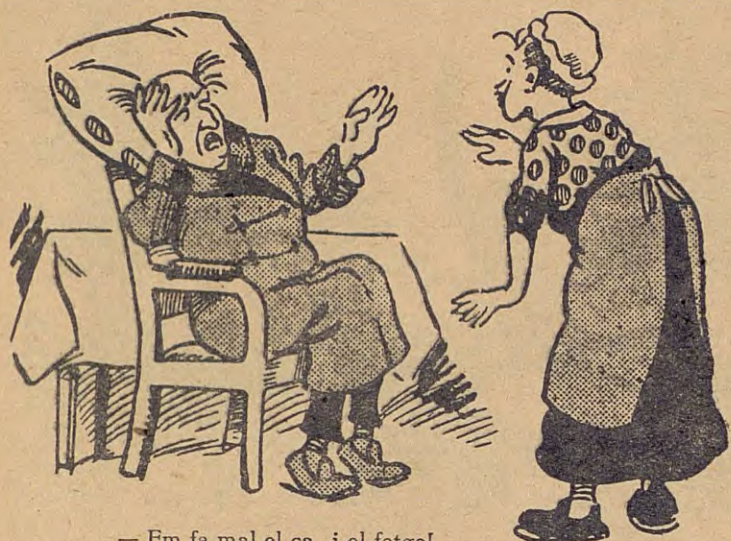
Quan l'Os veié pujar tan furient el Gat, pensà: Això és que ara m'ha vist a mi i puja a menjar-se'm!, i sense pensar-s'hi gens ni mica es deixà caure de dalt a baix i apretà a córrer.

La Guineu, en veure'ls fugir, els corria al darrera crident:

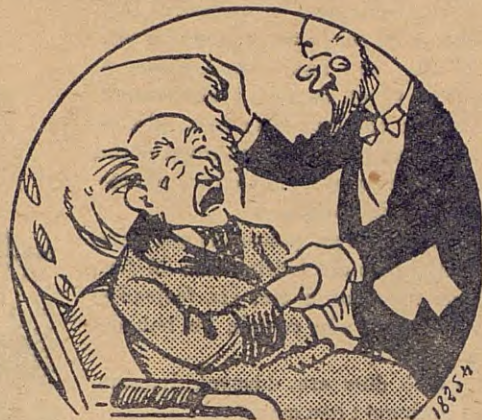
— Espereu-vos un moment; ja veureu com el meu marit se us menjarà que no deixarà de vosaltres ni els ossos!..

Des d'aquell dia el Gat i la Guineu visqueren completament tranquils car el Llop i l'Os escamparen per arreu una fama terrible del Gat; fama que, ja veieu, es guanyà l'animaló per una colla de casualitats.

Canvi de visites

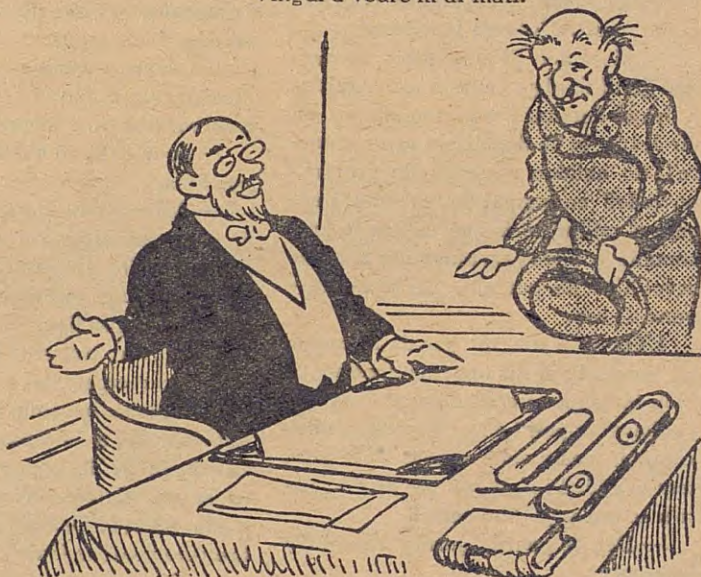
— Em fa mal el cap i el fetge!
Vagi prompte a cercà el metge.

— Demà ja podrà sortir.
Vingui a veure'm al matí.

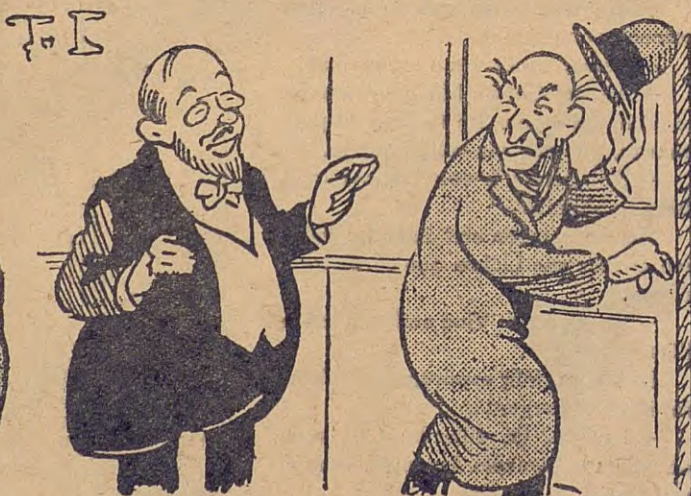
L'avar truca a càl doctor.

— Com es troba? — Molt millor.

— Em donarà deu pessetes
per les dues visitetes.

— Dispensil ja estic saldat
vostè ahí em féu la visita
i avui jo l'hi he tornat.

UN RETALLET DE CADA COSA

FAULES D'ISOP

XXVII. — L'ase i el jardiner

Un ase servia un jardiner. Treballava molt i menjava poc i per això demanà a Júpiter que el lliurés del jardiner i fos venut a un altre amo. Júpiter t'oi i ordenà que fos venut a un terrisser. Llavors sofrí més que abans, carregat sempre de fang o de teules. Volgué canviar d'amo altre cop i el comprà un curtidor. Aquest amo fou pitjor que els anteriors i ell llavors exclamà. Infeliç de mi! millor era que-

dar-me amb els primers amos perquè aquest, ja veig que acabarà per curtir també la meua pell.

Moralitat: Aquesta fau a mostra que els criats quan serveixen un amo nou deploren la pèrdua dels que servien abans.

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

R A

N I

El Baró dels Tres Dragons: Digueu al del trombó que bufi de cara aquí i em refredarà la sopa.

(De London Opinion)

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Sobre llibres disputant dos agents, l'un digué: — Jo calcula si el tindrè gran que al despatx des de l'Encant el porten en carretó.
— No és el meu petit, per cert — respongué serio en Navarro; — el meu... ho pots creure, Albert, per del *Debe* anà a l'*Haber* quan hi vaig, hi vaig amb carro.

R. J.

Sorpès i espantat més bé un crac, en un cementiri, de veure que, miri on miri per tot troba R. I. P., exclamà: — Va haver-n'hi un tip de l'epidèmia passada. Si en té de gent enterrada la família d'aquest *Rip!*

A. MESTRES

Va di en Pau a en Vadó:
— En Pep mai patirà gana.
— Per què?, vaig preguntar jo.
— Perquè es menja les paraules.

P. i A.

— Saps qui s'ha mort? En Feliu. Què dius ara! Es cert, Pelfort! Es molt cert. — Mes, de què ha mort? Crec que ha mort de viu en viu.

J. LL

Escoltí senyor Sever, sembla estar renyit amb mi! Eix dia, per un camí, em mirà i no em va dir rè...
— No ho trobi estrany, Eallesté, m'he trobat en iguals casos. Curt de vista fins als nassos quasi ni amb lentes lleigeixo i, cregui'm, no distingeixo animals a quatre passos.

Jeu aquí el metge Viela...
Més avall, sa clientela.

A. F. O

Solucions al número passat

A la xarada:

Somriure.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 466 — Enric Puigbó

N.º 467 — Josep Payan

N.º 468 — Pere Pella

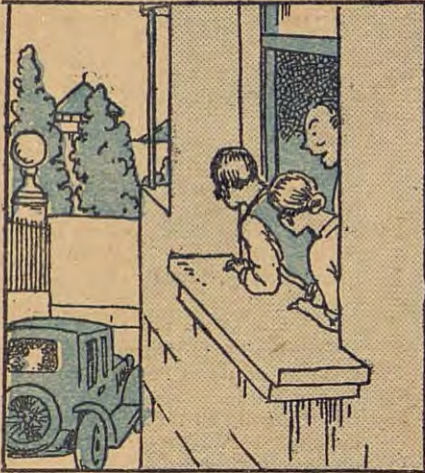

N.º 469 — Pere Pigrau

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

L'ENVERENAMENT

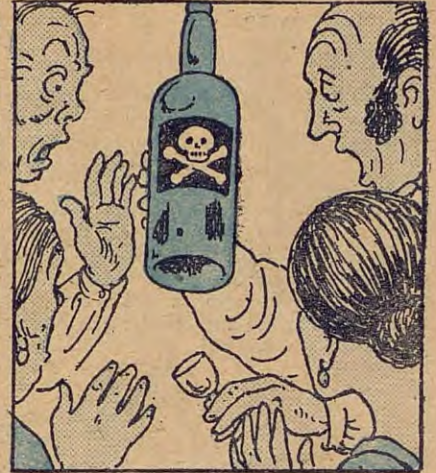
per SERRA MASSANA

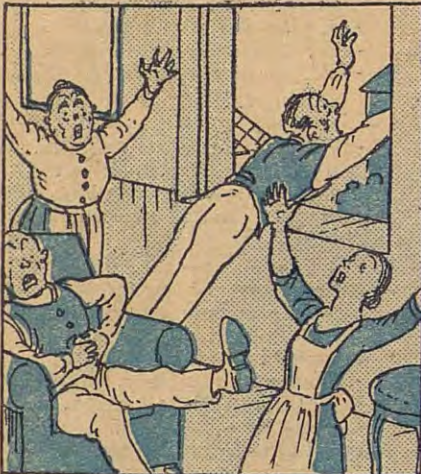
Senyó i senyora se'n van i e's criats que a casa es queden rumien quina en faran.

Com que una ampolla han trobat que fa molt bona oloreta la traguitxen aviat.

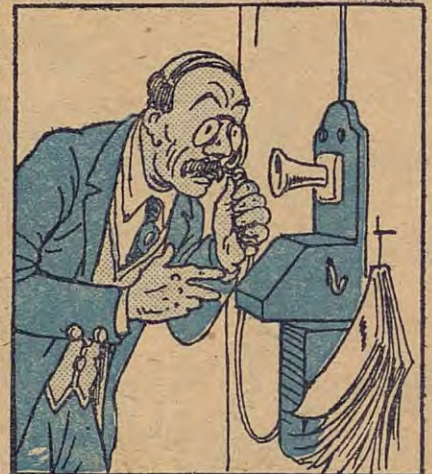
Mes veuen amb desconhort que devia ésser metzines! ben clà ho diu el cap de mort..

Davant d'una mort d'horror, com gallines espantades criden auxili i socors.

Els veïns tots alarmats van corrent a auxiliar-los i ja els troben desmaiats.

Telefoneja un veï als senyors, per enterar-se de la mena del veri.

— No és veri, que és rom del fort me, perquè no se'l beguessin vaig pintar-hi el cap de mort.

En veure aquella rifada els veïns enrabats els donen una llisada.

Ben dignes són de clemència perquè junt amb el pecat s'han endut la penitència.